

Ko su libijski borci za slobodu i njihove gazde?

By [Prof Peter Dale Scott](#)

Global Research, April 07, 2011

7 April 2011

Libijske beleške Pitera Dejl Skota (autorovi odabrani citati i analize)

Predgovor

Svet je suočen sa vrlo nepredvidivom i potencijalno opasnom situacijom u Severnoj Africi i na Srednjem istoku. Ono što je počelo kao impresivni, relativno nenasilni uspeh *Nove Politike*, pun obećanja - revolucije u Tunisu i Egiptu, preobrazilo se vrlo brzo u ponavljanje starih navika: Amerika, već upetljena u dvadesetogodišnje ratove u Iraku i Avganistanu, kao i povremene vazdušne napade u Jemenu i Somaliji, sada bombarduje još jednu zemlju Trećeg sveta - u ovom slučaju Libiju.

Prvobitno iskazani cilj ovog bombardovanja bio je da se umanja broj libijskih civilnih žrtava. Ali, mnogi važni činioци u Vašingtonu, uključujući i predsednika Obamu, su naznačili da se SAD spremaju za sasvim drugačiji rat: za rat za promenu režima, rat koji vrlo lako može postati dugotrajan i koji se može proširiti i izvan teritorije Libije[1]. Ako se zaista proširi, nade za nenasilnu tranziciju u pravcu civilne vladavine u Tunisu i Egiptu, kao i ostalim državama Srednjeg istoka u kojima je politički nemir, mogu biti izgubljene i može doći do oštre militarizacije režima, posebno u Egiptu. Svi mi - ne samo Egipćani, imamo velike interese da se ne dozvoli do toga dođe.

Ovaj članak ne pokušava da predlaže rešenja, niti tokove aktivnosti za SAD i njene saveznike, niti za narode Bliskog Istoka. On je pre svega pokušaj analize prirode snaga koje su se u Libiji pojavile tokom poslednjih četiri decenija, snaga kojima se sada manipuliše.



U tom cilju sam i počeo da sakupljam ono što sam nazvao “Moja libijska beležnica” – zbirku relevantnih činjenica koje su u pozadini ove sadašnje krize. Ona neće biti bez predrasuda, jer ja sam sklon da sakupljam one činjenice koje mediji SAD teže da zanemaruju – one činjenice koje su u mnogim slučajevima rezultat istraživačkog novinarstva koje prodire do u srž igara moći, duboko skrivenih struktura i ekonomskih interesa tog regiona – uključujući interese SAD, Izraela i arapskih država, a sve to se odigralo tokom ne samo proteklih dveju decenija, već i duže. Nadam se da će ovo biti korisno, objektivno i bez nametnutih zaključaka, što će ostalima omogućiti da iz ovih činjenica koje iznosim, donose sopstvene zaključke[2].

Želim da počnem sa dvema slabo poznatim temama:

- I. Šta je to Libijska Opozicija; i
- II. Odakle libijskoj opoziciji dolazi oružje.

I. Šta je to Libijska Opozicija

1) Istorijski:

„Muamar Al Gadafijevo paranoidno ponašanje bilo je zasnovano na opravdanim razlozima. Ubrzo pošto je napunio 27 godina i sa malom grupom mlađih oficira u beskrvnom državnom udaru zbacio je libijskog kralja Idrisa, 1. septembra 1969. Pojavile su se pretnje njegovom životu – od strane monarhista, izraelskog Mosada, palestinskih nesloga, saudijske tajne službe, Nacionalnog fronta spasa Libije [National Front for the Salvation of Libya (NFSL)], Nacionalne konferencije za libijsku opoziciju [(National Conference for the Libyan Opposition (NCLO)], britanske tajne službe, neprijateljstva Amerike – a najozbiljnije od svega:

islamističke libijske borbene grupacije srodne Al Kaidi, poznate pod imenom Al Džama`a al-Islamija Al-Mukatila bi-Libia (Al-Jama`a al-Islamiyyah al-Muqatilah bi-Libya). Pukovnik je reagovao brutalno – proterujući, ili ubijajući one od kojih se plašio da su protiv njega“[3].
2) Nacionalni front za spasavanje Libije [National Front for the Salvation of Libya (NFSL)].

2) National Front for the Salvation of Libya (NFSL)

„U cilju zbacivanja sa vlasti Muamara Gadafija Izrael i SAD su obučavali antilibijske pobunjenike u nizu zapadnih i centralnoafričkih država. Pariski “Poverljivi afrički bilten“ (African Confidential newsletter) je 5. januara 1989. objavio da su SAD i u Izraelu, Čadu i drugim susednim državama osnovali niz baza za obuku 2.000 libijskih pobunjenika koje je zarobila vojska Čada. Ta grupa, nazvana Nacionalni front za spasavanje Libije [National Front for the Salvation of Libya (NFSL)] se nalazi u Čadu“[4].

„Američki zvanični podaci pokazuju da finansiranje tajnog rata iz Čada protiv Libije potiče iz Saudijske Arabije, Egipta, Maroka, Izraela i Iraka. Saudijski su, tako, dali donaciju od 7.000.000 američkih dolara grupaciji poznatoj pod imenom Nacionalni front za spasavanje Libije (tu grupu podržavaju i francuska obaveštajna služba i CIA). Međutim, zavera da se Gadafi ubije i da se 8. maja 1984. preuzme vlast je bila ugušena. Sledeće godine, Amerika je zatražila da Egipat izvrši invaziju Libije i zbací Gadafija, ali predsednik Mubarak je to odbio. Krajem 1985, pošto je grupa kongresnih vođa koja je predsedniku Reganu povodom toga napisala protestno pismo, *Vašington post* je objavio otkriće o tom planu“[5].



„Nacionalni front za spasavanje Libije“ (NFSL) je bio deo Nacionalne konferencije libijske opozicije (National Conference for the Libyan Opposition) koja je održana 2005. u Londonu, a britanska finansijska sredstva su korišćena za podršku kako njega, tako i drugih `opozicija` u Libiji. (...) FNSL je u SAD održao svoj nacionalni kongres jula 2007. Izveštaji o `zverstvima` i ubistvima civila su kanalisani iz njegovog centra u Vašingtonu, a on – kako se javlja, organizuje otpor i vojne akcije kako u samoj Libiji, tako i van nje.“[6]

3) Nacionalna konferencija libijske opozicije (National Conference for the Libyan Opposition [NCLO]).

„Glavna grupacija koja predvodi otpor je Nacionalna konferencija libijske opozicije (National Conference for the Libyan Opposition [NCLO]). Ona u sebe uključuje FNSL, koji vrši nasilne akcije. FNSL je naoružana milicija, njen sponsor je SAD, a sastoji se uglavnom od ljudi poreklom iz Libije, iz plemena koja su protiv Gadafija“[7].

4) Al Džama'a al-Islamija Al-Mukatila bi-Libia (Al-Jama'a al-Islamiyyah al-Muqatilah bi-Libya) (Libyan Islamic Fighting Group, LIFG)).

Ovu grupu su 1995. godine formirali mudžahedini – veterani borbe protiv sovjetske okupacije Avganistana. Po svom povratku u Libiju, bili su razbešnjeni time što su smatrali za korupciju i nepobožnost libijskog režima, pa su formirali svoj pokret kako bi stvorili državu koja bi bila izraz onog što su verovali da je istinska priroda libijskog naroda.

Njihov najznačajniji napad se dogodio 1996, kada su pokušali da ubiju Gadafija. Članovi LIFG, pod vođstvom Vadi-al Šateha (Wadi al-Shateh) su ubacili bombu pod Gadafijevu motorizovanu kolonu. Ta grupa vrši iz svojih planinskih baza i gerilske napade na vladine snage bezbednosti. Mada je većina članova striktno posvećena zbacivanju Gadafija, postoje obaveštajni podaci da su se neki pridružili Al Kaidi da bi vodili džihad protiv libijskih, i interesa Zapada širom sveta...

Relativno nedavno, u februaru 2004, tadašnji direktor CIA, Džordž Tenet je posvedočio pred kongresnim obaveštajnim komitetom da „jedna od najneposrednijih pretnji sigurnosti SAD potiče od manjih ekstremističkih grupa sunita, koji koriste veze sa Al Kaidom. U njihove redove spada... LIFG“[8].

„Poslednjih dana, libijski zvaničnici su obelodanili obaveštajne dokumente koji pružaju detalje o Sufijanu-al-Kumi (Sufiyan al-Koumi), za koga kažu da je šofer Osame bin Ladena, kao i o još jednom islamističkom bojovniku, navodno angažovanima u jednom “Islamskom emiratu“ u Derna (u sada slobodnoj istočnoj Libiji). Kako ti papiri pokazuju, Kumi je, po inicijativi Gadafijevog sina, Saifa-al Islama, i u okviru programa `prevaspitanja i pokajanja` u septembru 2010, bio pušten na slobodu...

LIFG, koji je tokom 1990-tih formiran u Avganistanu, je poubijao mnogo libijskih vojnika i policajaca. Povodom proslave 40-godišnjice Gadafijeve vladavine, izvinio se za svoje pokušaje da ga ubije i pristao da položi oružje. Britanska obaveštajna agencija MI6 je u prošlosti bila navođena kao sponsor LIFG. Šest rukovodilaca LIFG, koji su još u zatvoru, su odbacili svoja ranija gledišta i objasnili zašto borba protiv Gadafija više nije `legitimni` džihad. Abdul-Hakim al-Hasadi, član LIFG, koji je pušten na slobodu porekao je Al Džaziri to: `Gadafi pokušava da poseje razdor u narodu... on tvrdi da u Derna postoji neki islamski emirat i da sam ja njegov emir. On samo koristi činjenicu da sam ja bivši politički zatvorenik.“

Derna je poznata kao postojbina mnogobrojnih bombaša-samoubica u Iraku. Ona je, takođe, izuzetno neprijateljska prema Gadafiju. „ Stanovnici istočne Libije, a naročito oni iz Derna gledaju na Gadafija (na njegovo pleme) kao na neobrazovane prostake iz zaostalih krajeva, koji su bez ikakvih osnova `prigrabili` prava da vladaju Libijom“ – kako se kaže u jednom od telegrama američkih diplomata nedavno procurelom preko Wikiliksa.

Poslednjih 110 članova LIFG, oslobođeno je 16. februara, dan po početku ustanka u Libiji. Jedan od njih, Abdulvahab Mohamed Kaged (Abdulwahab Mohammed Kayed) je brat Abu Jahje Al Libija (Abu Yahya Al Libi), jednog od vrhunskih propagandista Al Kaide. Kumi je bio pobjegao iz Libije i pričalo se da je dospao u Avganistan i radio za Bin Ladenu. Kada je bio uhvaćen u Pakistanu, predali su ga Americancima i poslat je u Gvantanamo 2002. U Libiju je poslat 2009. godine[9] Američki antiteroristički eksperti su izrazili zabrinutost da bi u vakuumu po eventualnom zbacivanju Gadafija, mogla da se okoristi Al Kaida. Ali - većina analitičara se slaže da, mada islamistička ideologija ima snažan uticaj u istočnoj Libiji, nema naznaka da bi oni mogli prigrabe sebi inicijativu.[10]

„Teški okršaji Gadafijevih snaga bezbednosti i islamističke gerile su izbili u Bengaziju u septembru 1995, uz mnoge desetine ubijenih na obema stranama. Posle više nedelja intenzivnih borbi, LIFG je zvanično oglasio svoje postojanje u komunikeu koji je Gadafijevu vladu nazvao `otpadničkim režimom koji bogohuli protiv vere u Svemogućeg Alaha`, uz izjavu da je njeno zbacivanje `prvo po važnosti posle vere u Alaha`“ Ovaj, kao i kasnije komunikee LIFG-a, objavili su libijski veterani iz Avganistana koji su dobili politički azil u V. Britaniji... Umešanost britanske vlade u kampanju LIFG protiv Gadafija ostaje predmet velike kontroverze. Za sledeću veliku operaciju LIFG: neuspeo pokušaj ubistva Gadafija u februaru 1996, u kome je poginulo nekoliko njegovih telohranitelja, kasnije je navođeno da je bila finansirana od strane britanske obaveštajne službe, sa svotom od 160.000 dolara. To je izneo bivši funkcioner MI5, Dejvid Šajler. Mada njegove optužbe nisu bile potvrđene iz nezavisnih izvora, jasno je da je Britanija omogućila LIFG da na njenoj teritoriji formira bazu za logističku podršku i sakupljanje sredstava. Ali, finansijski doprinos Bin Ladenu je, izgleda, bio mnogo značajniji. Prema jednom izveštaju, LIFG je za svakog svog borca ubijenog na bojnopolju dobijao od tog saudijskog terorističkog glavešine do 50.000 dolara, prema podacima iz 2005.“[11]

„Amerikanci, Britanci i Francuzi su se našli kao saveznici pobunjeničke islamističke grupe LIFG - najradikalnijeg elementa Al Kaidine mreže [sa ciljem obaranja Gadafija]. Ministar spoljnih poslova, Hilari Klinton, je u kongresnom saslušanju priznala rizike takvog jednog prljavog savezništva, rekavši da je libijska opozicija možda čak i više antiamerička od samog Gadafija. Deceniju pre toga, ista ova zabluda o partnerstvu Zapada sa islamom na Kosovu, u Bosni i Čečeniji je iznenada srušena onim napadima 11. septembra.“[12].



„U jednom intervjuu u italijanskim novinama *Il Sole 24 Ore* (*Il Sole 24 Ore*), al-Hasidi je priznao da je regrutovao `oko 25` ljudi iz oblasti Derne u istočnoj Libiji, za borbu protiv koalicionih trupa u Iraku, i da se neki od njih, kako reče `danas nalaze na prednjim linijama fronta u Adžabiji`.

Al-Hasidi je insistirao na tome da su `njegovi borci patrioti i dobri muslimani, a ne teroristi`, ali je i dodao i da su `borci Al Kaide takođe dobri muslimani koji se bore protiv agresora`.

Ta njegova priznanja su došla baš kada je *Idris Debi Itno* (Idriss Deby Itno) predsednik Čada rekao da je Al Kaida uspela da opljačka vojne arsenale u pobunjeničkoj zoni Libije i tako dođe do oružja `uključujući rakete zemlja-vazduh, koje je zatim prokrijumčarila u svoja skrovišta`.

Al-Hasidi je priznao da se ranije borio protiv `strane invazije` u Avganistanu, pre nego što su ga `2002. godine zarobili u Pešavaru u Pakistanu`. Kasnije su ga predali Amerikancima, a zatim držali zatvorenog u Libiji, pre no što je 2008. pušten na slobodu.

Američki i britanski izvori kažu da je al-Hasidi bio član LIFG koji je poubijao na desetine libijskih vojnika u gerilskim napadima oko Derne i Bengazija tokom 1995. i 1996.“ (“Libyan rebel commander admits his fighters have al-Qaeda links,” *Daily Telegraph* [London], March 25, 2011)

5) Prelazni Nacionalni Savet

„Prelazna vlada, suparnička režimu libijskog vođe Muamara Gadafija izgleda da je odlučna da pridobije SAD i međunarodnu podršku dok se povećava momentum da se dugovečni diktator progna.

Američki ministar spoljnih poslova, Hilari Klinton je juče potvrdila da Obamina administracija pruža podršku protivnicima pukovnika Gadafija. Kazala je da je Amerika voljna da ponudi `bilo kakvi vrstu pomoći` da ga smakne sa vlasti.

Vođe protesta su preuzele kontrolu nad istočnim gradovima Libije i tvrde da su uspostavile prelazni `nacionalni savet` koji je, ustvari suparnik vladi. Pozvali su, dok se spremaju za napad na prestonicu Tripoli u kojoj Gadafi drži kontrolu, državnu vojsku da im se pridruži.

Ubeđena da se 42-godišnja vladavina libijskog vođe primiće kraju, gđa Klinton je juče kazala; `Tek smo na početku onoga što će uslediti posle Gadafija`“[\[13\]](#)

6) Fejsbuk

“On (Omar El-Hariri, komandant Oružanih snaga prelaznog nacionalnog saveta) se nalazio pod strogim nadzorom službe bezbednosti sve do 17. februara, kada je otpočela revolucija. Kako kaže, nisu je započele istaknute ličnosti starije generacije, nego je počela spontano, onda kada su Tunis i Egipat inspirisali omladinu. Izjavio je, na engleskom, uz širok osmejak: `Children of Facebook`“.[\[14\]](#)

7) Nafta

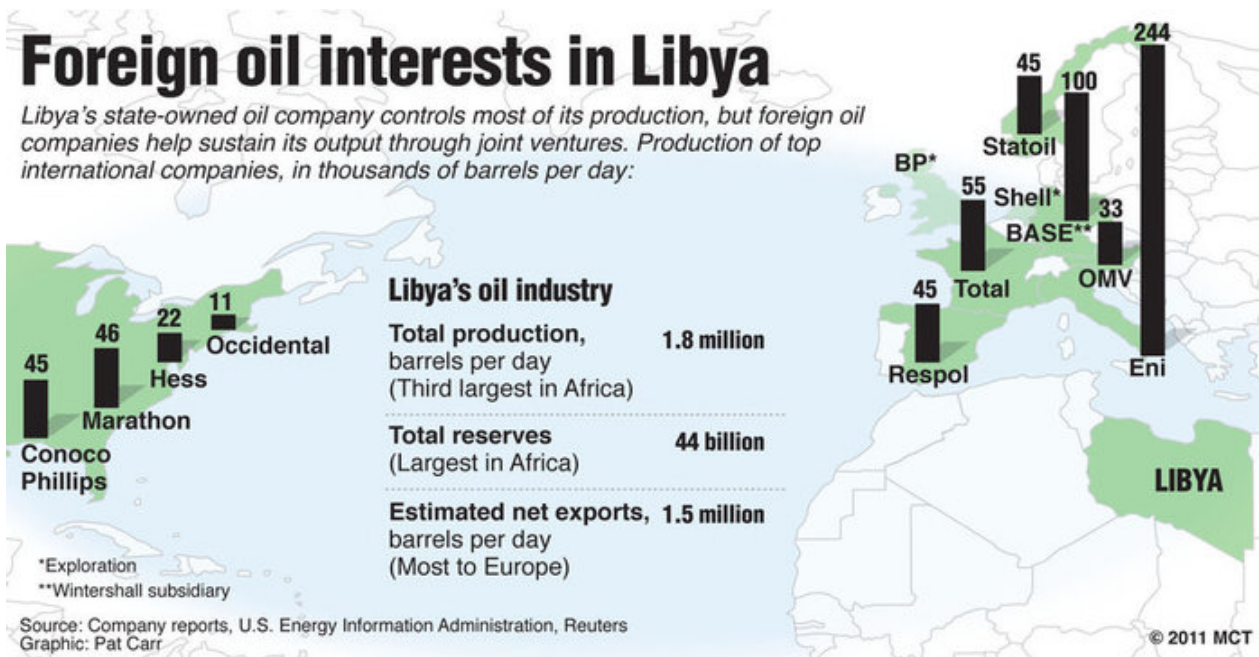
„Libijski pobunjenici u Bengaziju su rekli da su oformili novu nacionalnu naftnu kompaniju koja će zameniti korporaciju koju kontroliše vođa Muamar Gadafi, čiju imovinu je zamrzao

Nacionalni savet bezbednosti.

Privremeni Nacionalni savet je objavio saopštenje sa odlukom od 19. marta, kojom se formira `Libijska naftna kompanija` kao nadzorni organ nad proizvodnjom nafte u celoj zemlji, sa privremenim sedištem u Bengaziju, uz imenovanje privremenog generalnog direktora kompanije.

Takođe, Savet je izneo da je `zacrtao Centralnu banku Bengazija kao monetarnu vlast za monetarnu politiku Libije, kao i imenovanje guvernera libijske Centralne banke, sa privremenom centralom u Bengaziju.“[\[15\]](#)

II.Odakle pobunjenicima dolazi oružje?



Robert Fisk: "Libya in turmoil: America's secret plan to arm Libya's rebels; Obama asks Saudis to airlift weapons into Benghazi", *Independent*, March 7, 2011:

„U očajničkom naporu da izbegne vojno mešanje SAD u duži sukob Gadafijevog režima sa protivnicima, Amerikanci su zatražili od Saudijske Arabije da li bi ona mogla da pruži oružje pobunjenicima u Bengaziju. Saudijska kraljevina, koja se suočava sa `danom besa` svojih 10%-nih šiita u petak, uz zabranu svih demonstracija, do sada nije odgovorila na izuzetno tajni zahtev Vašingtona, uprkos tome što kralj Abdulah lično mrzi libijskog vođu, koji ga je pre nepune godine dana pokušao ubiti.

Zahtev Vašingtona je u potpunom skladu sa vojnom saradnjom sa Saudijcima. Kraljevska porodica u Džedi, koja je tokom Reganove administracije bila duboko upletena u skandal Kontri, dala je odmah direktnu podršku američkim naporima za naoružavanje gerilaca protiv sovjetske vojske u Avganistanu 1980-tih godina.

Ali, Saudijski ostaju jedina američki arapski saveznik koji je strateški smešten i u stanju da gerilce u Libiji snabdeva oružjem. Njihova saradnja bi Vašingtonu omogućila da poriče bilo kakvu svoju umešanost u lancu snabdevanja - mada je oružje američko, plaćali bi ga Saudijski.

Saudijscima je saopšteno da su Gadafijevim protivnicima na prvom mestu potrebne protivtenkovske rakete i minobacači, kako bi se oduprli Gadafijevim oklopnim snagama, kao

i rakete zemlja-vazduh za obaranje njegovih lovaca-bombardera.

Pošiljke bi mogle stići do Bengazija za 48 sati, ali bi bilo potrebno isporučivati ih u vazduhoplovne baze u Libiji, ili na aerodrom u Bengaziju. Ako bi gerilci zatim prešli u ofanzivu i napali Gadafijeva uporišta u zapadnoj Libiji, mogli bi oslabiti pritisci na SAD i NATO, uglavnom od strane republikanskih članova Kongresa, za uvođenje zone zabrane letenja.

Američki vojni planeri su već objasnili da bi uspostavljanje takve zone zahtevalo američke vazdušne napade na postojeće, mada oslabljene, protivavionske raketne libijske baze, što bi Vašington direktno uplelo u rat na strani Gadafijevih protivnika.

Američki AVAKS izviđački avioni već nekoliko dana lete oko Libije, održavajući stalnu vezi sa malteškom vazdušnom kontrolom i zahtevajući detalje o libijskim vazdušnim kretanjima, uključujući i letove Gadafijevog privatnog mlaznjaka, koji je tokom poslednjih 48 sati - baš pred vikend, leteo u Jordan i vratio se u Libiju.



Zvanično, NATO želi da opiše prisustvo američkih AVAKS aviona samo kao deo antiterorističke operacije "Aktivni napor" (Active Endeavour), čiji je opšti cilj da posle "11. septembra" vrši vazdušne antiterorističke mere nad Srednjim istokom.

U okviru već postojećeg mandata te misije, podaci AVAKSA se prosleđuju članicama NATO-a. Sada - kada je Gadafi u zapadnjačkom rečniku ponovo "unapređen" u super-teroristu, ova misija NATO-a može lako, za slučaj ako se preduzmu aktivne vojne operacije, da bude upotrebljena za pronalaženje zgodnih ciljeva u Libiji.

Al-Džazira je na svom engleskojezičnom tv kanalu emitovala snimke komunikacije američkih aviona sa malteškom vazdušnom kontrolom, u kojima Amerikanci zatevaju informacije o libijskim letovima - naročito o Gadafijevom mlaznjaku.

Na njima se čulo kako jedan američki AVAKS (repna identifikacija LX-N90442) od malteške vazdušne kontrole traži informacije o libijskom mlaznjaku (Dassault-Falcon 900 jet 5A-DCN) koji leti iz Amana u Mitigu, Gadafijev lični, "VIP" aerodrom.

Moglo se čuti kako NATO-ov AVAKS 07 kaže: „Imate li informacije o avionu sa pozicijom Squawk 2017, oko 85 milja istočno od naše[sic]?”

Malteška vazдушna kontrola odgovara: „Sedmice, to zvuči kao da se radi o *Falcon 900* – koji je prema planu letenja, na letnom nivou 340, na pravcu u Mitigu.“

Međutim, Saudijska Arabija se već nalazi u opasnosti od dobro koordinisanog dana protesta svoje sopstvene šiitske manjine. Ova je, ohrabrena šiitskim ustankom na susednom ostrvu, Bahreinu, pozvala za petak na ulične proteste protiv vladarske familije al-Saud.

Posle nagomilavanja vojnih snaga i policijskih snaga bezbednosti u provinciji Katif (Qatif), prošle nedelje, Saudijci su proglasili zabranu svih javnih demonstracija u celoj zemlji.

Šiitski organizatori tvrde da oko 20.000 demonstranata planira da demonstrira sa ženama u prednjim redovima, kako bi sprečili da saudijska vojska otvori vatru.

Ako vlada Saudijske Arabije prihvati zahtev Amerike da pošalje oružje i rakete libijskim pobunjenicima, američkom predsedniku Baraku Obami bi bilo praktično onemogućeno da osuđuje saudijsku kraljevinu za bilo kakva nasilja protiv šiita u njenim severoistočnim oblastima.

I tako su se buđenje Arapa, zahtevi za demokratijom u Severnoj Africi, šiitska pobuna i ustanak protiv Gadafija, tokom samo nekoliko sati, upetljali u čvor sa vojnim prioritetima SAD u tom regionu“.[16]

„Libijski pobunjenici koordinišu vazdušne napade sa Zapadom“ *Los Angeles Times*, 24.03. 2011

„Izveštaji iz regiona ukazuju na to da Saudijci i Egipćani doturaju oružje. Mada zvaničnici SAD to nisu mogli potvrditi, kažu da je to verovatno“[17]

„Kažu da Egipat naoružava libijske pobunjenike“, *Wall Street Journal*, 17.03. 2011

„KAIRO: Egipatska vojska je otpočela, uz znanje Vašingtona, slanje oružja preko granice za libijske pobunjenike“ – kako kažu zvaničnici pobunjenika i SAD.

Pošiljke – uglavnog lakog oružja, kao što su puške i municija, izgleda da su prvi potvrđeni dokaz da jedna strana vlada naoružava pobunjenike. Oni su bili stalno potiskivani od strane napredujućih snaga lojalnih libijskom vođi Muamaru Gadafiju.

Egipatske pošiljke su do sada najjača indikacija da neke arapske države slušaju pozive Zapada da stanu na čelo napora da se interveniše u korist pro-demokratskih pobunjenika u njihovoj borbi protiv Gadafija u Libiji. Vašinton i ostale zemlje Zapada su dugo izražavali frustracije zbog toga što arapske zelje nisu voljne da pomognu razrešavanju te krize u sopstvenom regionu, a da su kritikovale Zapad zbog njegovih pokušaja da to čini.

Pošiljke su usledile posle neobično snažne diplomatske reakcije arapskih zemalja. Bilo je retkih javnih poziva za stranu vojnu intervenciju u nekoj arapskoj zemlji, uključujući i prošlonedeljno glasanje 23 članova Arapske Lige sa pozivom na adresu UN da uvedu zonu zabrane letenja nad Libijom.

Ovo glasanje je pružilo kritički potrebnu političku podršku Zapadu koji je oklevao da vojno

interveniše bez regionalnog i međunarodnog mandata. U četvrtak uveče, SB UN je glasao za rezoluciju zabrane letenja nad Libijom i omogućavanje vojne akcije za podršku pobunjenicima.

Liban je u SB preuzeo vodeću ulogu, praveći nacrt rezolucije i šaljući ga svima, a u njemu se poziva na „sve neophodne mere“ da se uvede sprečavanje letova nad Libijom. Kako kažu diplomati u UN, Ujedinjeni Arapski Emirati i Katar su bili vodeći u nuđenju da učestvuju u merama prinude za zonu zabrane letenja .

Zvaničnici libijskih pobunjenika u Bengaziju su u međuvremenu, još od prvih dana ustanka hvalili Katar, nazivajući ovu malu zalivsku državu svojim najvernijim saveznikom. Kako su rekli, Katar je iza paravana stalno vršio pritisak za oštru i hitnu međunarodnu akciju.

Katarske zastave se upadljivo vijuju u pobunjeničkom Bengaziju. Pošto su pro-Gadafijeve snage prošle nedelje preuzele Ras Lanuf, libijska državna TV je emitovala slike paketa pomoći u hrani sa zastavom Katara.



Bela Kuća je oklevala da sledi pozive vođa Kongresa za direktno naoružavanje libijskih pobunjenika , tvrdeći da SAD prvo treba da direktno utvrde ko su oni i kakvu će politiku voditi ako im uspe da obore pukovnika Gadafija. Američki zvaničnici veruju da se u redovima opozicije nalaze i neki islamistički elementi. Plaše se da bi ti elementi, koji su neprijateljski raspoloženi u odnosu na SAD mogli da prigrabe vođstvo nad opozicijom i oružje koje je Amerika pružila.

Egipatske pošiljke oružja su započele `pre nekoliko dana` , kako je rekao jedan američki viši zvaničnik. `Ne postoji formalna američka politika, niti priznanje da se to obavlja, to je samo nešto što nam je poznato` .

Zahtevi egipatskom ministarstvu spoljnih poslova i predstavniku premijera da to prokomentarišu su ostali bez odgovora. Nema načina da se dopre do egipatskih vojnih snaga radi komentara. Jedan egipatski zvaničnik u Vašingtonu je izjavio da nema saznanja o pošiljkama oružja.

Onaj američki zvaničnik je zapazio da su te pošiljke `premale i prekasne` za to da vojnu ravnotežu prebace u korist pobunjenika, koji su suočeni sa navalom libijskih snaga uz podršku tenkova, artiljerije i aviona.

„Znamo da nam Vojni savet Egipta pomaže, ali oni ne smeju biti jako vidljivi“, kazao je Hari Suflakis, libijski biznismen u Kairu, koji od početka pobune ima ulogu veze pobunjenika sa vladom Egipta.

Suflakis, koji kaže da redovno održava vezu pobunjenika sa egipatskim zvaničnicima u Kairu, kaže: „Oružje dolazi. Amerikanci su dali zeleno svetlo Egipćanima da pomažu. Amerikanci ne žele da budu direktno upleteni, ali Egipćani to ne bi činili da nisu dobili zeleno svetlo.“

Zapadni zvaničnici i vođe libijskih pobunjenika kažu da je Amerika želela da izbegne da posle njene invazije Iraka i Avganistana, koje su protiv nje raspalile mržnju i nepoverenje u celom regionu, na nju gledaju kao na predvodnika bilo kakve vojne akcije protiv Gadafija.

Ali, Amerika je jasno izjavila da želi da Gadafi ode sa vlasti i naznačila je da će podržati one koji nude vojnu ili drugu pomoć pobunjenicima.

Jedan predstavnik pobunjeničke vlade u Bengaziju je rekao da je počelo pristizanje vojnih pošiljki, ali je odbio da specificira odakle one potiču.

Taj predstavnik, Mustafa al-Gerijani je kazao: „Naš vojni komitet kupuje oružje i naoružava naše ljude. Oružje pristiže, ali priroda naoružanja, količine i odakle je, jeste tajna“.

Američki zvaničnici kažu da je Egipat želeo da pošiljke ostanu tajne. U javnosti, Egipat je pokušavao da održava neutralni stav u odnosu na pobunu u Libiji. Kako kažu ljudi koji poznaju arapsku raspravu zatvorenu za javnost, tokom glasanja u Arapskoj Ligi o uvođenju zone zabrane letenja preko UN, Egipat je bio uzdržan. Veruje se da su u Libiji još uvek stotine hiljada egipatskih radnika.

S druge strane, tajna podrška egipatske vojske pobunjenicima, sugeriše da oni računaju na to da Gadafi verovatno neće ostati na vlasti – u svakom slučaju ne u istočnoj polovini zemlje, pa zato Egipat želi da sa pobunjenicima izgradi dobre odnose.

Tokom prethodna 24 sata, pobunjeničke snage izgleda da su ostvarile izvestan napredak odbijajući napade Gadafijevih snaga, kao i da su po prvi put posle početka ustanka upotreбили nova oružja. Među njima su i pobunjenički tenkovi koji su poslednjih dana zauzeli položaje na frontu. U sredi su pobunjenici po prvi put izvršili i napade mlaznjacima na vladine položaje. Veruje se da su ti tenkovi i avioni oružje koje su pobunjenici zarobili od jedinica koje su na istoku dezertirale iz libijske vojske, ali – kako su neki pobunjenički zvaničnici natuknuli, rezervni delovi i uvežbani tehničari dolaze iz inostranstva.

[Saradnici na ovom članku su Sam Dager i Adam Entus (*Sam Dagher and Adam Entous*)]^[18]

Bendžamin Gotlib: „Dok se Gadafijeva osvajanja nastavljaju, Egipat naoružava libijske pobunjenike.“ (Benjamin Gottlieb, “Egypt Arms Libyan Rebels As Gaddafi’s Conquest Continues,” NeonTommy Annenberg Digital News, March 17, 2011):

Kako su libijski pobunjenici i američki zvaničnici u četvrtak rekli, pošiljke oružja od egipatske vojske su počele da pristižu preko granice u Libiju. Mada je to uglavnom lako naoružanje, kao što su puške i municija, to je ipak prva potvrđena informacija o nekoj stranoj vladi koja

oružjem pomaže pobunjenike. Tokom više dana oni su se povlačili pred pro-Gadafijevim snagama koje su želele da konflikt okončaju pre nego što se dovrše planovi za stranu intervenciju.

Mada su UN odobrile zonu zabrane letenja nad Libijom, pobunjeničke snage strahuju da će neka strana intervencija biti premala i prekasna.

Pošiljka oružja pokazuje izuzetno hrabru reakciju neke arapske države koja sada interveniše u nekom konfliktu van svojih granica. Bilo je nekih retkih javnih poziva Zapadu da interveniše - a Arapska Liga je sa 23:0 glasala prošle nedelje za zahtev da UN uvedu zonu zabrane letenja nad Libijom.



Uprkos izveštajima o oružju koje pritiče preko granice sa Egiptom, predstavnica egipatskog ministarstva spoljnih poslova Menha Bakhum (Menha Bakhoum) je Rojtersu izjavila da Egipat neće biti upleten ni u kakvu vrstu vojne intervencije u susednoj Libiji. „Egipat neće biti među tim arapskim državama. Nećemo biti upleteni ni u kakvu vojnu intervenciju“.

Ona je reagovala na komentare američkog ministra spoljnih poslova Hilari Klinton, koja je rekla da su u četvrtak na stolu bile i diskusije o učešću Arapa u intervenciji SAD i EU u tom konfliktu.

Klinton je ponovila da Amerika želi da susedne arapske zemlje učestvuju u bilo kakvoj planiranoj intervenciji.

Predstavnik libijske pobunjeničke vlade u Bengaziju, Mustafa al-Gerijani je kazao da su pobunjenici počeli da dobijaju pošiljke oružja iz susednih država, ali je odbio da otkrije njihovo poreklo. Kazao je, „Naš vojni komitet kupuje oružje i naoružava naše ljude. Oružje

pristiže, ali priroda naoružanja, količine i odakle je, je tajna.“[19]

Joiči Šimazu: „Srednjoistočne revolucije i intrige 11. septembra kreirane u Kataru“ (Yoichi Shimatsu, “Mideast Revolutions and 9-11 Intrigues Created in Qatar,” New America Media, 1.03.2011):

„Mlade demonstrante u Bengaziju, Kairu i Tunisu može da začudi i možda čak ogorči to što su njihove demokratske nade izmanipulisane od strane ultrakonzervativne arapske elite koja je podmuklo podupirala plimu ratobornih islamističkih radikala širom Severne Afrike. Pouzdani američki obavestajni podaci navode dokaze koji upiru prst na dugotrajnu podršku Katara *Muslimanskoj braći*, Al Kaidi i džihadističkim bojovnicima koji se vraćaju iz Avganistana.

Katarske veze koje su antiteroristički islednici otkrili posle 11. septembra, treba sada ponovo analizirati – jer je sada Al Džama`a al-Islamija Al-Mukatila bi-Libia (Al-Jama`a al-Islamiyyah al-Muqatilah bi-Libya Libyan Islamic Fighting Group, LIFG), koja je povremeni saveznik Al Kaide, prigrabila razna oružja u polovini severnoafričkih zemalja. Dobro snabdeveni libijski arsenali sadrže visoko moćne eksplozive, raketne bacače i hemijsko oružje. LIFG se nalazi na terorističkom spisku Stejt departmenta.

Kako jednog američkog obavestajnog zvaničnika citira CNN, ono što najviše zabrinjava je verovatni nestanak hemijskog oružja. Federacija američkih naučnika je objavila da je do 2008, u drugoj rundi, uništeno jedva 40 odsto libijskog iperita. Kanistri sa otrovom duž egipatske granice su trebalo tek da budu prikupljeni, a sada su verovatno u rukama naoružanih bojovnika.

Pošto se Al Džaziri potkralo u početku obavestjenje da su najraniji libijski protesti bili organizovani od strane LIFG, Al Džazira je munjevitno promenila svoju pesmicu i sada prikazuje te događaje kao `mirne proteste`. Radi objašnjavanja odakle su 150 mrtvih vojnika libijske vojske tokom te pobune, Al Džazira, čije je sedište u Kataru, je iznela bizarnu priču da se radi o 150 mrtvih vojnika koje su njihovi oficiri pogubili jer su ovi `odbili da se bore`. Ti tajanstveni oficiri su onda mistično isparili u vazduh iz svoje baze, mada se ona nalazila u okruženju ljutih demonstranata! Jedan američki obavestajni analitičar je ovu verziju obeležio kao `apsurdnu` i umesto nje je izložio ono što je očigledno: ti vojnici su pobijeni u oružanom napadu koji su izvršili bojovnici – veterani očeličeni u ratu u Iraku i Avganistanu....

Prema izveštaju kongresne Istražne službe od januara 2008, `neki posmatrači su postavili pitanje o mogućoj podršci Al Kaidi od strane nekih državljana Katara, uključujući tu i članove velike vladarske porodice Katara. Prema izveštaju Komisije 11. septembra, ministar unutrašnjih poslova Katara je pružio planer tog napada, Kalidu Šaiku Mohamedu (Khalid Shaikh Mohammed) bezbedno skrovište tokom sredine 1990-tih godina, a izveštaji u medijima ukazuju na to i da su drugi teroristi verovatno dobijali finansijsku podršku i skrovišta u Kataru posle 11. septembra 2001.`

Šef nacionalne bezbednosti Katara, ministar unutrašnjih poslova, Abulah ibn Kalid al-Tani (Abdullah bin Khalid al-Thani) se inače pominje kao finansijer putovanja Kalid Šaika Mohameda `da učestvuje u Bosanskom džihadu`. Taj izveštaj spominje kako su posle napada na Svetski trgovinski centar 1993. godine, agenti FBI `zamalo promašili priliku da uhvate` osumnjičenog u Kataru. `Bivši američki zvaničnici od tada stalno tvrde da smatraju da ga je visoki funkcioner vlade Katara upozorio da predstoji upad agenata, što mu je i dalo mogućnost da pobjegne iz te zemlje.“[20]

Piter Dejl Skot je bivši kanadski diplomata i profesor engleskog jezika Berkli Univerziteta Kalifornije, autor je knjige “Droge, nafta i rat, put u 11. septembar” (Drugs Oil and War, The Road to 9/11), “Ratna zavera: DŽej-Ef-Kej, 11. septembar i skrivene ratne politike” (The War Conspiracy: JFK, 9/11, and the Deep Politics of War), Najnovija knjiga mu je: “Američka ratna mašina, Cijina globalna veza droge i put u Avganistan” (American War Machine: Deep Politics, the CIA Global Drug Connection and the Road to Afghanistan). On je naučni saradnik Centra za istraživanje globalizacije [Centre for Research on Globalization (CRG)].

Njegov vebsajt sa nizom njegovih dela se nalazi [ovde](#) (His website, which contains a wealth of his writings, is [here](#).)

Prevod sa engleskog: **Vasilije Kleftakis**

[1] “Defense Secretary Gates, who recently warned against any further protracted US ground war, said on March 23 that the end of military action in Libya is unknown and could last longer than a few weeks. ‘I think there are any number of possible outcomes here and no one is in a position to predict them,’ Gates told reporters in Egypt” (C-Span, March 24, 2011).

[2] Interested readers may wish to consult my first exploration, “Googling ‘Revolution’ in North Africa.”

[3] Dan Lieberman, “Muammar Al Gaddafi Meets His Own Rebels,” CounterCurrents.org, March 9, 2011.

[4] Joel Bainerman, Inside the Covert Operations of the CIA & Israel’s Mossad (New York: S.P.I. Books, 1994), 14.

[5] Richard Keeble, “The Secret War Against Libya,” MediaLens, 2002.

[6] “Petroleum and Empire in North Africa. NATO Invasion of Libya Underway,” By Keith Harmon Snow, 2 March 2011.

[7] Ghali Hassan, “U.S. Love Affair with Murderous Dictators and Hate for Democracy.” Axis of Logic, Mar 17, 2011.

[8] Center for Defense Information, “In the Spotlight: The Libyan Islamic Fighting Group (LIFG),” January 18, 2005

[9] Qadhafi was concerned about Al Qaeda terrorism in Libya, and in 1996 Libya became the first government to place Osama bin Laden on Interpol’s Wanted List (Rohan Gunaratna, Inside Al Qaeda: Global Network of Terror [New York: Columbia UP, 2002], 142). Thereafter American and Libyan intelligence collaborated closely for some years against Al Qaeda. Beginning when?

[10] Ian Black, “Libya rebels rejects Gaddafi’s al-Qaida spin,” Guardian, March 1, 2011.

[11] Gary Gambill, “The Islamic Fighting Group (LIFG), Jamestown Foundation,” Terrorism Monitor, May 5, 2005,; citing Al-Hayat (London), 20 October 1995 [“communiqué”]; “The Shayler affair: The spooks, the Colonel and the jailed whistle-blower,” The Observer (London), 9 August 1998; Jean-Charles Brisard and Guillaume Dasquié, Ben Laden: La Verite

interdite (Bin Ladin: The Forbidden Truth). Cf. also Annie Machon, Spies, Lies and Whistleblowers: MI5, MI6 And the Shayler Affair (Book Guild Publishing, 2005) [Shayler].

[12] Yoichi Shimatsu, "Attack on Libya: Why Odyssey Dawn Is Doomed," New America Media, March 20, 2011.

[13] "US reaches out to Libyan insurgents," The Australian, March 1, 2011,

[14] "How a onetime friend to Gadhafi became his rival," Globe and Mail [Toronto], March 4, 2011.

[15] Libyan Rebel Council in Benghazi Forms Oil Company to Replace Qaddafi's," Bloomberg, March 22, 2011.

[16] Robert Fisk, "America's secret plan to arm Libya's rebels," Independent, March 7, 2011.

[17] "Libya rebels coordinating with West on air assault," Los Angeles Times, March 24, 2011.

[18] "Egypt Said to Arm Libya Rebels," Wall Street Journal, March 17, 2011,

[19] Benjamin Gottlieb, "Egypt Arms Libyan Rebels As Gaddafi's Conquest Continues," NeonTommy Annenberg Digital News, March 17, 2011.

[20] Yoichi Shimatsu, "Mideast Revolutions and 9-11 Intrigues Created in Qatar," New America Media, March 1, 2011. The al-Thani family's protection of Khalid Shaikh Mohammed is confirmed by former CIA officer Robert Baer (Los Angeles Times, March 23, 2003). Cf. Robert Baer, Sleeping with the Devil (New York: Crown, 2003); Peter Lance, Triple Cross (New York: Regan/HarperCollins, 2006), 234-37.

Tekst na srpskom jeziku možete naći na <http://www.nspm.rs/savremeni-svet/ko-su-libijski-borci-za-slobodu-i-njihove-gazde.html>

Originalni tekst možete naći na <http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=23947>

The original source of this article is Global Research
Copyright © [Prof Peter Dale Scott](#), Global Research, 2011

[Comment on Global Research Articles on our Facebook page](#)

[Become a Member of Global Research](#)

Articles by: [Prof Peter Dale Scott](#)

Disclaimer: The contents of this article are of sole responsibility of the author(s). The Centre for Research on Globalization will not be responsible for any inaccurate or incorrect statement in this article. The Centre of Research on Globalization grants

permission to cross-post Global Research articles on community internet sites as long the source and copyright are acknowledged together with a hyperlink to the original Global Research article. For publication of Global Research articles in print or other forms including commercial internet sites, contact: publications@globalresearch.ca

www.globalresearch.ca contains copyrighted material the use of which has not always been specifically authorized by the copyright owner. We are making such material available to our readers under the provisions of "fair use" in an effort to advance a better understanding of political, economic and social issues. The material on this site is distributed without profit to those who have expressed a prior interest in receiving it for research and educational purposes. If you wish to use copyrighted material for purposes other than "fair use" you must request permission from the copyright owner.

For media inquiries: publications@globalresearch.ca